

XXXIII TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Tn12 ,1-3)

Lugemine prohvet Taanieli raamatust:

Neil päevil tõuseb Miikael, suur inglite vürst, ja astub välja sinu rahva laste eest. Siis on ahistuse aeg, millist pole olnud rahvaste algusest peale kuni selle ajani. Aga sinu rahvas päästetakse - kõik need, kes on raamatusse kirjutatud. Ja paljud nende seast, kes magavad maapõrmus, ärkavad - ühed igaveseks eluks, teised teotuseks ja igaveseks ärapälgamiseks. Siis säravad mõistlikud nagu taevaalaotuse hiilgus, ja need, kes on juhatanud paljusid õigluse teele, otsekui tähed ikka ja igavesti.
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps16 ,5.8. 9-10. 2.11. R:1)

R: Kaitse mind, mu Jumal, sest sinu peale ma loodan.

Kaitse mind, mu Jumal, sest sinu peale ma loodan.

Ma ütlen sulle, sina oled mu Issand.

Sina, Issand, annad mulle mu pärisosa ja ulatad mulle mu karika, sinu kätes on kõik, mis mulle liisu järgi on langenud.

R:

Ma tahan kiita Issandat, kes annab mulle nõu,

õõsiti manitseb ta mind mu neerudes.

Issand on alati mu silme ees,

Tema seisab mu paremal pool ja ma ei vangu.

R:

Sellepärast rõõmustab mu süda ja hõiskab mu hing, ning mu ihu võib elada kartmata ohtu.

Sest sina ei jäta mu hinge surmavalda

ega lase oma pühal näha kaduvust.

R:

Ma ütlesin Issandale: sina oled mu Issand,

sina üksi oled mu õnn.

Sina annad mulle teada elurajad,

sinu palge ees on rõõmuküllus, hüved üha su paremal käel.

R:

(Teine lugemine He10 ,11-14,18)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Vana Seaduse järgi seisab iga preester päevast päeva oma ametis ja toob üha neidsamu ohvreid, mis ei suuda kunagi patte ära kaotada. Aga Jeesus Kristus on, oma ainsama ohvriga pattude eest, istunud Jumala paremale käele. Nüüd ootab ta ainult seni, kuni ta vaenlased pannakse järjeks tema jalgade alla, sest üheainsa ohvri kaudu on ta need, keda pühitsetakse, jäädavalt täiuslikuks teinud. Kus aga patud on andeks antud, seal pole patuohvrit enam tarvis.
See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Lk 21,36)

Halleluuja. Valvake ja olge palves igal ajal,

et te võiksite seista Inimese Poja ees. Halleluuja.

(Evangeelium Mk13,24-32)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal ütles Jeesus oma jüngritele: "Neil päevil, pärast suurt ahistust, pimeneb päike ja kuu ei anna enam oma valgust, tähed langevad taevast alla ja taevavägesid kõigutatakse. Siis nähakse Inimese Poega tulevat pilve sees suure väe ja auhiilgusega. Ning tema läkitab oma inglid ja kogub kokku oma äravalitud kõigi nelja tuule poolt, maa äärest taeva ääreni.

Pange tähele võrdpilti viigipuust: kui selle oksad ajavad uusi võrseid ja lähevad lehte, siis te teate, et suvi on lähedal. Nõnda ka teie, kui te näete kõike seda sündivat, siis teadke, et lõpp on ukse ees. Tõesti ma ütlen teile: see sugupõlv ei kao enne ära, kui see kõik sünnib. Aga kui taevas ja maa hävinevad, siis minu sõnad ometi ei kao. Kuid sellest tunnist ja päevast ei tea keegi - ei inglid taevas ega Poeg - ainult Isa ainuüksi."

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, millest sõltub meie usk teistesse inimestesse? Eelkõige sellest, kui palju me neid tunneme ja kuidas nad seni on käitunud. Inimesed, kes teevad seda, mida lubavad - nemad väärivad usaldust. Aga kuidas me saame uskuda Jumalasse, keda me ei näe ega ei mõista? Kuidas me saame usaldada Jumalat siis, kui meil ja meie lähedastel peaks minema halvasti, kui meie elutöö on hävitatud, lapsed läinud kurjale teele või saanud surma? Kui me ei suuda leida põhjust, miks oleks pidanud Jumal meid nii rängalt karistama?

Usk inimestesse sõltub kogemusest: sellest, mida me nendest juba teame. Usk Jumalasse rajaneb aga pigem lootusele, et juhtugu mis juhtub, ka õnnetul elul peab lõpuks olema mingi mõte - ja kui me ise ei suuda seda leida, siis on kindlasti kusagil keegi, kes teab. Igatsus igaveste lahenduste järele ja lootus kord nendeni jõuda toobki meid kirikusse. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Tõesti ma ütlen teile: see sugupõlv ei kao enne ära, kui see kõik sünnib! Need sõnad, armsad õed ja vennad, öeldi meie ajaarvamise esimesel sajandil, aga meie elame juba kahekümne esimesel - ja me oleme ikka veel siin! Päike paistab ja kuu niisamuti, kui nad muidugi pole parajasti pilve taga või teisel pool maakera. Nii mõnigi pahatahtlik võiks ju öelda, et Jeesus lihtsalt ei teadnud, mis maailma ees ootab, kuid meile kui kristlastele peaks paremini sobima tõlgendus, et tema ettekuulutus hõlmas sündmust, mis tõepoolest leidis aset veel tema kuulajaskonna maa peal elades.

Ja tõepoolest, midagi seal juhtus. Tiitus, keiser Vespasianuse poeg, vallutas aastal 70 pärast raskeid tänavalahinguid Jeruusalemma ja purustas sealse templi. Kuna ilmselt nii mitmedki Jeesuse kuulajad vallutamise käigus tapeti, teostus Jeesuse ettekuulutus neile otsekohe, ning oma surmahetkel saidki nad näha Inimese Poega tulevat pilve sees suure väe ja auhiilgusega. Ellujäänuile teostus ainult esimene osa prohvetlusest - praktiliselt kogu Jeruusalemma elanikkond müüdi orjusse. Nii võibki seda võrrelda tähtede allalangemisega taevast: häbistatud olid kõik, nii juudid kui kristluse pooldajad, nad käisid pea maas ega tihanud tõsta oma silmi taeva poole. Seda maailma, mis oli seni nende elule mõtte andnud, ei olnud enam, Jumal oli oma valitud rahva maha jätnud.

Kuid see lõpp oli samas ka uus algus. Nii nagu taeva pilvedel tulev Inimese Poeg märtrid igavikku juhatas, nii algas pärast Jeruusalemma hävitamist kristluse võidukäik, muuhulgas ka Roomas endas. Selleks kulus küll mitu inimpõlve, kuid areng selles suunas oli pöördumatu. Võrdpilt viigipuu kohta peab paika: kui tema oksad ajavad uusi võrseid ja lähevad lehte, siis on selge, et suvi on lähedal. Aga peagi tuleb sügis, lehed langevad ja kõdunevad, siis tuleb talv oma vaikusega... Ja millalgi hakkab kõik jälle otsast peale. Jeesus hoiatas inimkonda, et ajalugu kordub - nii nagu oli olnud enne, saab olema ka edaspidi.

Praegugi peaksime panema tähele ilmselgeid märke, et kui me ei suuda asuda lahendama inimühiskonna ees seisvaid suurimaid probleeme, siis on meie tsivilisatsiooni lõpp üsna kindlasti ukse ees. Me peame tegema kõik, et panna piir keskkonna saastumisele ja leida uusi taastuenergia allikaid, peatada majanduslikult heal järjel ühiskondade moraalne allakäik, riigipiire ületavate korporatsioonide röövmajandus ja inimkaubandus, maailma ülerahvastumine ning sellega kaasnev vaesus ja migratsioonivood.

Ma ei tea, kas meie mõistame tänapäeval Jumalat paremini kui inimesed aastasadade eest, aga igaljuhul on ajalookogemused meid ettevaatlikumaks teinud. Jumal on meie jaoks palju suurem ja abstraktsem kui muistsete aegade inimestele tundus. Me ei loo enam endale pilti inimesesarnasest Jumalast. Tänapäeva teadussaavutuste valgusel me mõistame, et pilvel istudes ei tuleks maailma valitsemisest suuremat välja, sest ümberringi on veel mõõtmatu maailmaruum, mida tuleb koos hoida kuni aatomite sügavaima sisemuseni. Ja seejuures muutub üha mõistatuslikumaks, mida inimene Jumalale üldse tähendab? See on küsimus, millele saab ammendavalt vastata ainult tema ise.

Armsad õed ja vennad, meie oskame üksnes nende seaduste järgi elada, mida me tunneme nii teoorias kui praktikas. Kuid ühtlasi on see meile kergenduseks, sest keegi ei nõua meilt, et me mõistaksime oma Looja kavatsusi. Meil jääb üle teda vaid usaldada. Sest sageli teeb tema viimased esimesteks ja esimesed viimasteks, vaatab hea inimese alanduse peale ja tõstab ta selle maailma vaevadest taevasesse kirkusesse. Meil tuleb inimestena teha ikka seda, mida meie mõistlikuks peame, nii üksikisikuna kui ka ühiskonna tasandil. Kui aga need ühiskondlikud süsteemid, mida me praegu tunneme, meie pingutustest hoolimata kokku varisevad, siis peame lootma, et see ei tähenda mitte meelegaheidet ja lõppu, vaid kunagi taas millegi uue ja parema algust. Aamen.